

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Petrik Ferenc Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Petrik Ferenc ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Lindmayer Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Lindmayer István ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen bankgarancia teljesítése iránti perében a Fővárosi Törvényszék 2017. június 21-én kelt 36.G.44.278/2016/12. számú ítéletével szemben a felperes 13. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán meghozta az alábbi

#### í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, és a felperes által fizetendő ügyvédi munkadíjban felmerült elsőfokú perköltséget 1.000.000 (Egymillió) forint + áfa [1.270.000 (Egymillió-kétszázhetvenezer) forint] összegről 500.000 (Ötszázezer) forint + áfa összegre leszállítja, egyebekben helybenhagyja.

A felperes és az alperes a másodfokú eljárással felmerült perköltségeiket maguk viselik.

Kötelezi az alperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizessen meg az állam javára a le nem rótt fellebbezési illetékből 39.600 (Harminckilencezer-hatszáz) forint illetéket.

A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illetékből 39.600 (Harminckilencezer-hatszáz) forint illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

#### I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság 2017. június 21-én kelt 36.G.44.278/2016/12. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.270.000 forint perköltséget. A felperes pervesztességére figyelemmel megállapította, hogy a felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt 1.500.000 forint kereseti illeték az állam terhén marad.

Az ítélet indokolása szerint a pervesztes felperest a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a perköltség megfizetésére. Perköltségként az alperes jogi képviselőjének munkadíját a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (2) és (6) bekezdése alapján a per tárgyának értékére és az elvégzett munka mennyiségére figyelemmel 1.000.000 forint + áfa összegben állapította meg.

Az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezésével szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ügyvédi munkadíj 10.000 forintra leszállítását kérte.

Előadta, hogy a perindítás nem volt alaptalan, az elsőfokú ítélet a 2010. november 25-én kibocsátott bankgarancia alapján fennálló igényei érvényesítéséről való lemondást tartalmazó, 2017. május 5-én kelt nyilatkozatán alapul, amelyet a per folyamatban léte alatt tett arra figyelemmel, hogy a vállalkozóval 2017. március 10-én megállapodást kötött, és újabb bankgaranciát kapott. A per megindulását követően a peres felek egymással peren kívül folyamatosan megegyezni törekedtek, tárgyalásokat folytattak.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság az ügy érdemében döntést nem hozott, a felperes

keresetét érdemben nem vizsgálta, az alperesi védekezés irreleváns, a felperes pernyertességének kimondása csak formális. Erre figyelemmel az alperes munkadíja jelentősen eltúlzott. Az alperesnek perindítással okozott költség az R. alkalmazásával nem lehet a jogszabályi minimum alapján számított 10.000 forint ügyvédi munkadíjnál magasabb összegű.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezéssel érintett rendelkezésének helybenhagyására irányult.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes keresetéről érdemi döntést hozott, amelynek megalapozottságát a felperes sem vitatta. A perköltség megállapítása során nem bír relevanciával, hogy az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elsődlegesen milyen okból találta megalapozatlannak. Jelentősége a felperes által az alperes ellenkérelmének megismerését követően változatlanul fenntartott keresete alapján a pertárgy értékének és annak van, hogy a felperes teljesen peresztes lett.

Az R. 3. § (6) bekezdése a mérséklés jogát a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység figyelembe vétele alapján biztosítja a bíróság részére, nem arra tekintettel, hogy a pernyertesség milyen okra tekintettel került megállapításra. Az elsőfokú bíróság a ténylegesen elvégzett jogi tevékenység mértékéhez igazodóan az R. alapján számított 1.765.982 forint munkadíjat jelentősen mérsékelte. A munkadíj összegének mérséklése az eljáró bíróság szabad mérlegelési körébe tartozik, a perköltség összegére vonatkozó ítéleti rendelkezés így jogszabályba nem ütközik.

A fellebbezés részben alapos.

A Pp. 77. § szerint a bíróság a perköltség viselése felől az ítéletben vagy az eljárást befejező egyéb határozatban dönt. A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a peresztes felet kell kötelezni.

A felperes peresztesességére tekintettel köteles az alperes jogi képviselőjével felmerült költséget megfizetni, amelynek összege az R. 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint 10 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a perérték 5%-a, de legalább 10 000 Ft, a b) pontja szerint 10 millió Ft feletti, de 100 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén az a) pontban meghatározott munkadíj és a 10 millió Ft feletti összeg 3%-a, de legalább 100 000 Ft.

A (6) bekezdés értelmében a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A bíróság döntését indokolni köteles.

Az R. 3. § (2) bekezdéséből következik, hogy az ügyvédi munkadíj megállapításánál az ügyvédi munka felelősségét alapvetően meghatározó pertárgy értéknek kiemelt jelentősége van. Az R. ezt tekinti olyan szempontnak, amely átlagos viszonyítási alapként határozza meg a jogi szakértelemmel járó képviselői tevékenység minőségét és mennyiségét [R. 3. § (2) bekezdés]. Az R. 3. § (6) bekezdése mérlegelési jogosultságon alapuló felhatalmazást biztosít a bíróságnak a pertárgyérték arányában megállapítható ügyvédi munkadíj mérséklésére kifejezetten arra az esetre, ha az R. szerinti ügyvédi munkadíj összege nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

Nem hagyható figyelmen kívül tehát, hogy a magasabb pertárgyértékű ügy jogi és ténybeli megítélése milyen arányú ügyvédi tevékenységet indokol.

Ennek megítélésénél nem a képviselői tevékenység színvonalát, hanem a tevékenység objektív munkaigényét kell értékelni, amely a képviselő feladatának ellátásához ténylegesen szükséges volt. Ennek körében számos szempont értékelhető, így figyelemmel kell lenni a tényállás összetettségére,

a hosszabb felkészülést igénylő jogi kérdések bonyolultságára és a bizonyítási cselekmények foganatosításával lefolytatott peres eljárás indokolt időszükségletére.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette az általa kiadott, .../.... számú bankgarancia nyilatkozat rendelkezéseit, valamint a vonatkozó jogszabályi rendelkezések ellenére nem teljesítette a felperes bankgarancia lehívását. Kérte, hogy a bíróság ezen felül kötelezze az alperest 52.199.413 forint megfizetésére.

A keresete indokául arra hivatkozott, hogy az alperes jogos ok nélkül tagadta meg az általa kiadott .../... számú bankgarancia teljesítését a felperes 2016. április 19-én és szeptember 28-án kezdeményezett lehívása ellenére.

Az alperes jogi képviselője két érdemi tárgyaláson vett részt és írásban ellenkérelmet, valamint az ideiglenes intézkedés iránti kérelemre nyilatkozatot terjesztett elő. Az elsőfokú bíróság a becsatolt okiratokon túl további bizonyítást nem tartott szükségesnek, és már az második határnapon a tárgyalást berekesztette.

Az alperes jogi képviselője által végzett szükséges tevékenységet és annak időigényét jelentősen meghatározza, hogy az ügy jogi és ténybeli megítélése nem volt bonyolult és összetett, annak fő tárgya tekintetében egy éven belül befejeződött. A felperes keresete és az alperes érdemi ellenkérelme alapján az elsőfokú bíróság az érdemi döntését az okirati bizonyítékoknak a felek nyilatkozataival egybevetett értékelése alapján hozta meg, további bizonyítást nem folytatott le. Az okiratok egy részét a keresetlevél mellékleteként a felperes szolgáltatotta, így az alperes jogi képviselőjének mindezeket a keresetlevéllel együtt a tárgyalásra való felkészülés és az érdemi védekezés kialakítása miatt át kellett tekintenie. A munkadíj megállapításánál a keresetlevél és mellékleteinek áttanulmányozására, az érdemi elvek kérelme összeállítására és a tárgyalási határnapokon való megjelenésre fordított időtartamot és a tárgyaláson való jelenlétet is értékelni kellett.

A felperes fellebbezése annyiban alapos, hogy a pertárgy értékéhez viszonyított ügyvédi munkadíj mértéke csak abban az esetben lehet összhangban az alperes jogi képviselőjének a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységével, ha annak mértéke valóban arányban áll a védekezéshez szükséges ügyvédi tevékenységgel. A keresetet az elsőfokú bíróság a második tárgyalási határnapon elbírálta, így bizonyítási eljárás lefolytatására az okiratok értékelésén túl nem volt szükség.

A másodfokú bíróság egyetértett az alperessel abban, hogy az R. 3. § (2) bekezdés b) pontjában írt minimális összeg a pertárgyértékhez és ügy tárgyához viszonyítva aránytalanul alacsony, így minden körülményt figyelembe véve az alperes részéről az érdemi védekezéshez szükséges tényleges ügyvédi tevékenységet mérlegelve 500.000 forint ügyvédi munkadíjat talált arányban állónak a kifejtett tevékenységgel.

A fenti indokok alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében részben megváltoztatta, és az elsőfokú bíróság által megállapított ügyvédi munkadíj mértékét 500.000 (Ötszázezer) forint + áfa összegre leszállította, egyebekben helybenhagyta.

A másodfokú perköltségre vonatkozó rendelkezés a Pp. 239. §-a szerint irányadó Pp. 81. § (1) bekezdésén alapul, mert a felperes fellebbezése csak fele részben vezetett eredményre. A pernyertesség és pervesztesség azonos arányára figyelemmel a felperes és az alperes a másodfokú eljárással felmerült perköltségeiket maguk viselik. A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték fele összegének megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2)

bekezdése alapján az alperes köteles, a fellebbezési illeték fennmaradó részét a 14. § alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. március 21.

Dr. Koday Zsuzsanna s.k.  
a tanács elnöke

. Pusztai Anita s.k.  
előadó bíró

Dr. Bleier Judit s.k.

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő